

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu
Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl dne 7. listopadu 2017 mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v senátu složeném z předsedy Vladimíra Sládečka a soudců Jaromíra Jirsy a Jana Musila (soudce zpravodaje) ve věci ústavní stížnosti **L. F.**, zastoupeného Mgr. Vojtěchem Veverkou, advokátem, se sídlem Hajnova 40, 272 01 Kladno, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. května 2016 č. j. 7 Tdo 353/2016-106, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. srpna 2015 č. j. 9 To 200/2015-2117, a proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. prosince 2014 č. j. 44 T 17/2013-2001, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 18. května 2015 č. j. 44 T 17/2013-2090, za účasti **1. Nejvyššího soudu, 2. Městského soudu v Praze a 3. Obvodního soudu pro Prahu 1**, jako účastníků řízení, a za účasti **A) Nejvyššího státního zastupitelství, B) Městského státního zastupitelství v Praze a C) Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1**, jako vedlejších účastníků řízení, **t a k t o:**

- I. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. prosince 2014 č. j. 44 T 17/2013-2001, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 18. května 2015 č. j. 44 T 17/2013-2090, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. srpna 2015 č. j. 9 To 200/2015-2117, a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11. května 2016 č. j. 7 Tdo 353/2016-106, bylo porušeno základní právo stěžovatele na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a základní právo vyjádřit se k prováděným důkazům podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ve spojení s právem vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě podle článku 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.**

- II. Označená rozhodnutí se proto v rozsahu týkajícím se stěžovatele ruší.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Stěžovatelem namítané zásahy do základních práv

1. Ústavní soud obdržel návrh podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), jímž se **L. F.** (dále jen „stěžovatel“ nebo „obviněný“) domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí obecných soudů, neboť má za to, že jimi bylo zasaženo do jeho ústavně zaručených základních práv. Stěžovatel konkrétně namítá porušení práva na spravedlivý proces dle článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a porušení článku 4 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“).

2. Zásah do práva na spravedlivý proces stěžovatel spatřuje v postupu obecných soudů, které prý neposkytly ochranu jeho právu vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě, jež je každému obviněnému v trestní věci garantováno článkem 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy.
3. Stěžovatel byl (společně se spoluobviněnými D. P. a V. E.) v trestním řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 1 [dále také jen „nalézací soud“] pod sp. zn. 44 T 17/2013 uznán vinným pokračujícím zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) a c) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Za to mu byl uložen trest odnětí svobody v délce trvání dva a půl roku s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu čtyř let.
4. Stěžovatel namítá, že stěžejním důkazem o jeho vině byla svědecká výpověď svědka V. R. (dále také jen „svědek R.“), jež byla učiněna jako neodkladný a neopakovatelný úkon podle § 158 odst. 9 ve spojení s § 158a tr. řádu již před zahájením trestního stíhání. Stěžovatel, ani jeho obhájce proto neměli možnost se výslechu tohoto svědka účastnit a klást mu otázky. Protože svědek R. dne 18. října 2011, ještě v průběhu přípravného řízení, zemřel, nemohl tak stěžovatel učinit ani později v průběhu přípravného řízení nebo během hlavního líčení. Za této situace nalézací soud v hlavním líčení konaném dne 23. ledna 2014 přečetl protokol o výpovědi svědka R. dle § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu, proti čemuž obhájce stěžovatele brojil s poukazem na rozhodovací praxi Ústavního soudu i článek 6 Úmluvy. Nalézací soud se s touto námitkou obhájce stěžovatele údajně nijak nevypořádal a z výpovědi svědka R. v rámci dokazování vyšel a v jejím světle pak hodnotil i zbývající důkazy.
5. Stěžovatel prostřednictvím svého obhájce opakovaně uplatňoval námitku, že použití protokolu o výpovědi svědka R. představovalo porušení jeho práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě, garantovaného článkem 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. Žádný z obecných soudů, které rozhodovaly v dané trestní věci, však tuto námitku neshledal jako důvodnou.
6. Samotný stěžovatel nepovažuje za protiústavní provedení výslechu svědka R. před zahájením trestního stíhání; tou je dle něj až situace, kdy výpověď svědka, jemuž stěžovatel nemohl (ani prostřednictvím svého obhájce) klást otázky, představuje jediný důkaz o jeho vině. Dle stěžovatele k porušení jeho práv došlo jednak tímto postupem nalézacího soudu a dále tím, že vyšší soudní instance zcela ignorovaly jeho ústavněprávní argumentaci a odůvodnění svých rozhodnutí vybudovaly čistě v rovině jednoduchého práva.

II. Řízení předcházející podání ústavní stížnosti

7. Z obsahu ústavní stížnosti a z obsahu spisu, vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 44 T 17/2013, Ústavní soud zjistil:
8. Dne 3. září 2010 byl Policií České republiky, Obvodním ředitelstvím Policie Praha 1, Službou kriminální policie a vyšetřování, odborem obecné kriminality, 8. oddělením odboru obecné kriminality (dále jen „policejní orgán“), sepsán protokol o výslechu svědka V. R. (č. l. 146-149). Výslech svědka R. byl dle obsahu tohoto protokolu proveden jako neodkladný a neopakovatelný úkon s tím, že lze předpokládat, že prověřování bude pro rozsáhlost a složitost věci trvat delší dobu. Výslech svědka R. proběhl za přítomnosti soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1.

9. Dne 20. prosince 2010 policejní orgán vydal usnesení o zahájení trestního stíhání č. j. ORI 7261-90/TČ-2010-001178-1-EP (č. l. 10-29), jež bylo stěžovateli (obviněnému) a jeho obhájci doručeno ještě téhož dne.

10. Nalézací soud se dne 7. listopadu 2013 na základě telefonátu matky svědka R. dozvěděl, že dne 18. října 2011 tento svědek zemřel (úřední záznam na č. l. 1528). Tuto skutečnost nalézací soud ověřil nahlédnutím do centrální evidence obyvatel (č. l. 1529).

11. Dne 21. ledna 2014 se před nalézacím soudem konalo hlavní líčení v trestní věci obviněného a dalších spoluobviněných. V průběhu hlavního líčení obhájce obviněného vznesl námitku proti přečtení protokolu o výpovědi svědka s odkazem na článek 6 Úmluvy (č. l. 1589-1590). Tuto námitku, doplněnou poukazem na související judikaturu Ústavního soudu, obhájce obviněného opakovaně vznesl i při hlavním líčení dne 23. ledna 2014 (č. l. 1598-1599) a dne 8. prosince 2014 v rámci své závěrečné řeči.

12. Rozsudkem nalézacího soudu ze dne 11. prosince 2014 č. j. 44 T 17/2013-2001, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 18. května 2015 č. j. 44 T 17/2013-2090, byl obviněný uznán vinným pokračujícím zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) a c) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku; za to mu byl uložen shora uvedený trest.

13. Uvedeného trestného činu se měl obviněný (stručně řečeno) dopustit celkem šesti dílčími útoky popsanými pod bodem II. č. 2, 4, 5, 6, 7 a 9 skutkové věty rozsudku nalézacího soudu. Jednotlivé útoky spočívaly v jednání obviněného, který na různých místech celkem čtyřikrát prodal (z toho dvakrát společně s další osobou), jednou předal a jednou zprostředkoval různým osobám vozidla, jež byla dříve odcizena a vybavena novými falešnými výrobními čísly a registračními značkami, případně čistopisem technického průkazu. Smyslem popsaného jednání obviněného a spoluobviněných přitom bylo zastrčit původ odcizených vozidel, ačkoliv si byli vědomi toho, že tato pocházejí z trestné činnosti.

14. Z výpovědi svědka R. vyplynulo, že většinu odcizených vozidel nabízel obviněný, spolu se spoluobviněným J. D. (jehož věc však nalézací soud vyloučil ze společného řízení) k prodeji právě svědku R. a svědku J. K., popřípadě, že svědek J. K. jednotlivá vozidla od obviněného přímo poptával. Kromě výpovědi svědka R. vycházel nalézací soud při posuzování viny obviněného i z dalších důkazů, především ze záznamů o uskutečněném telekomunikačním provozu mezi jednotlivými aktéry prodeje odcizených vozidel, dále z výpisu z účtu obviněného, na který byla svědkem J. K. zaslána částka 150 000 Kč a konečně ze dvou faktur na prodej odcizených vozidel, vystavených obchodní společností HF Trading & Logistik s. r. o., IČ: 27130991, jejíž jednatelkou byla bývalá manželka obviněného paní H. F.

15. Výpověď svědka R. nalézací soud označil za „významný důkaz, do něhož zapadají důkazy ve věci provedené“ a současně konstatoval, že „[z] této výpovědi vyplývají zcela jasně úlohy a postavení jednotlivých členů organizované skupiny.“ K námitkám obhájce obviněného týkajícím se výpovědi svědka R. a porušení článku 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy nalézací soud pouze uvedl, že daný svědek „zemřel a jeho výpověď proto soud přečetl.“

16. Proti rozhodnutí nalézacího soudu podal obviněný odvolání, v němž poukázal na související judikaturu Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva zabývající se porušením práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě. Obviněný rovněž namítl, že odůvodnění rozhodnutí nalézacího soudu je ve vztahu

k jeho osobě věnováno pouze pár vět a není z něj zřejmé, které důkazy jej dle mínění nalézacího soudu usvědčují z trestné činnosti.

17. Městský soud v Praze (dále také jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 12. srpna 2015 č. j. 9 To 200/2015-2117 odvolání obviněného zamítl.

18. Odvolací soud se neztotožnil s námitkou obviněného, že v řízení před nalézacím soudem nebylo možno v hlavním líčení přečíst výpověď svědka R. a tuto následně použít, jakožto usvědčující důkaz proti obviněnému. Dle odvolacího soudu byly v projednávané věci splněny podmínky pro přečtení protokolu o výpovědi svědka stanovené v § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu a protokol je proto procesně použitelný. Odvolací soud se dále – oproti nalézacímu soudu – podrobněji zabýval hodnocením výpovědi svědka R. ve vztahu k jednotlivým dílčím útokům a rolí obviněného v rámci celé organizované skupiny. K tvrzení obviněného o porušení jeho práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě však odvolací soud neuvedl ničeho.

19. Proti rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný dovolání, v němž opět namítal, že skutková zjištění nalézacího soudu jsou založena na důkazu, který v rozporu s článkem 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy nebyl proveden kontradiktorně. Z tohoto důvodu dle stěžovatele byl mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními nalézacího soudu založen tzv. extrémní nesoulad. Dovolatel dále tvrdil, že v důsledku uvedeného pochybení nalézacího soudu bylo porušeno jeho právo na obhajobu a právo na spravedlivý proces, k čemuž poukázal na příslušnou judikaturu Ústavního a Nejvyššího soudu, jakož i Evropského soudu pro lidská práva.

20. Nejvyšší soud (dále také jen „dovolací soud“) usnesením ze dne 11. května 2016 č. j. 7 Tdo 353/2016-106 dovolání obviněného odmítl. K jednotlivým námitkám uvedl, že tyto nenaplnují obviněným tvrzené dovolací důvody dle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. řádu. Ohledně námitky, že výslechu svědka R. se neúčastnil ani obviněný, ani jeho obhájce, shrnul, že tato byla uplatněna již v předchozích fázích trestního řízení a soudy obou stupňů se s ní dostatečně a správně vypořádaly. Stejně tak dovolací soud nepřijal tvrzení obviněného, že v projednávané věci byl dán tzv. extrémní nesoulad mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními nalézacího soudu. K této námitce dovolací soud poukázal na postup nalézacího soudu v rámci hodnocení jednotlivých důkazů, jež shledal souladným s požadavky plynoucími z ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Stran tvrzení obviněného o zásahu do jeho práva na spravedlivý proces a do práva na obhajobu dovolací soud konstatoval, že takové zásahy v projednávané věci neshledal. Obdobně dovolací soud nepřijal ani výhrady obviněného k údajnému porušení zásady kontradiktornosti, neboť tato zásada se ve stadiu přípravného řízení nemůže uplatnit v takovém rozsahu, jako je tomu ve stadiu před soudem.

III. Argumentace stěžovatele

21. Stěžovatel prostřednictvím své ústavní stížnosti napadá především závěr obecných soudů o tom, že použitím výpovědi svědka R., jako stěžejního důkazu o vině v projednávané trestní věci, nedošlo k porušení jeho práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě. V tomto směru stěžovatel označuje argumentaci dovolacího soudu za nepřiléhavou, stejně jako jeho odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 17. června 2004 sp. zn. III. ÚS 239/04 (jenž je veřejnosti dostupný, stejně jako ostatní rozhodnutí Ústavního soudu, na stránce <http://nalus.usoud.cz/>). Stěžovatel je naopak přesvědčen, že není-li výslech svědka před soudem objektivně možný, musí být obviněnému (nebo jeho obhájci) umožněno vyslechnout tohoto svědka v přípravném řízení. Na podporu tohoto tvrzení stěžovatel odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve

věci *Doorson v. Nizozemí* ze dne 26. března 1996, č. stížnosti 20524/92, z něhož plyne, že obviněný má právo vyslyšet svědka alespoň jednou v průběhu řízení. Nemožnost provedení takového výslechu přitom nemůže jít k tíži stěžovatele.

22. Ve vztahu k argumentaci dovolacího soudu stěžovatel současně uvádí, že zájmu státu na efektivní trestní stíhání nelze dát přednost před právy obviněného. Orgány činné v trestním řízení dle stěžovatele měly dostatek času na to, „*aby námitky stěžovatele předešly a aby pořídily pro pozdější dobu procesně použitelný výslech svědka, provedený za přítomnosti obhájce stěžovatele.*“

23. Jestliže i přesto nalézací soud přistoupil k provedení důkazu přečtením protokolu o výpovědi svědka R., nemohl tak učinit pouze za splnění formálních podmínek stanovených v § 211 odst. 1 písm. a) tr. řádu, ale měl současně dbát i na důsledné dodržení práv stěžovatele. Protože stěžovatel neměl možnost svědka R. vyslechnout, je třeba přečtení jeho svědecké výpovědi v hlavním líčení označit za protiústavní a odporující právu na spravedlivý proces.

24. Stěžovatel konečně brojí proti odůvodnění rozhodnutí obecných soudů v tom směru, že tyto zcela ignorovaly jeho ústavněprávní argumentaci a své právní hodnocení vybudovaly čistě v rovině jednoduchého práva. Tím však zatížily trestní řízení vedené proti stěžovateli zcela zásadní vadou, neboť má-li jít o skutečně spravedlivý proces, musí se obecné soudy vypořádat se všemi relevantními námitkami obviněného.

25. V neposlední řadě stěžovatel dovolacímu soudu vytýká formální pojetí dovolacích důvodů, neboť jeho ústavněprávní argumentaci dovolací soud považoval toliko za skutkovou, a tedy nezpůsobilou k věcnému projednání v dovolacím řízení. Ústavní soud však ve své rozhodovací praxi dlouhodobě klade důraz na omezení formalistického přístupu dovolacího soudu a připomíná, že ochrana ústavnosti je úlohou všech obecných soudů (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 31. března 2010 sp. zn. II. ÚS 855/08). Dle stěžovatele byl proto dovolací soud povinen – v rámci ochrany ústavnosti – detailně se zabývat jeho námitkou ohledně porušení zásady kontradiktornosti a neodmítat tuto po formální stránce jako námitku nenaplnující žádný ze zákonných dovolacích důvodů. Neučinil-li tak, porušil tím jak článek 6 Úmluvy, tak i článek 4 Ústavy.

IV. Průběh řízení před Ústavním soudem

26. Podle ustanovení § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu vyzval Ústavní soud Obvodní soud pro Prahu 1, Městský soud v Praze a Nejvyšší soud, aby se vyjádřily k podané ústavní stížnosti.

27. Nalézací soud ve svém vyjádření sdělil, že v současné době se spis vedený u téhož soudu pod sp. zn. 44 T 17/2013 nachází na Ministerstvu spravedlnosti. Proto nemohl využít svého práva vyjádřit se k ústavní stížnosti stěžovatele.

28. Odvolací soud ve svém vyjádření konstatoval, že nemá, co by nad rámec odůvodnění svého rozsudku k ústavní stížnosti stěžovatele uvedl.

29. Dovolací soud ve svém vyjádření poukázal na skutečnost, že deficit kontradiktornosti ve vztahu k dané svědecké výpovědi nebyl důsledkem vadného postupu orgánů činných v trestním řízení, ale vyplynul z objektivní právní skutečnosti, jíž bylo úmrtí svědka. Dle dovolacího soudu v této situaci nepředstavovalo přečtení svědecké výpovědi v hlavním líčení zásah do základních práv stěžovatele.

30. Ústavní soud si od Ministerstva spravedlnosti, Odboru odškodňování, Oddělení náhrad nepřiměřené doby řízení, vyžádal spis nalézacího soudu sp. zn. 44 T 17/2013.

31. S ohledem na obsah spisu, jenž byl pro posouzení důvodnosti ústavní stížnosti stěžovatele stěžejní, již Ústavní soud nepovažoval za nezbytné zasílat jej nalézacímu soudu za účelem zpracování jeho vyjádření k ústavní stížnosti.

32. Ústavní soud vzal v potaz skutečnost, že vyjádření obecných soudů obsahovala argumentaci stěžovateli známou již z napadených rozhodnutí, a proto nepovažoval jejich zaslání stěžovateli k případné replice za nutné.

V. Posouzení podmínek řízení

33. Dříve než Ústavní soud mohl přistoupit k vlastnímu přezkumu napadených rozhodnutí obecných soudů, musel se zabývat otázkou, zda podaná ústavní stížnost splňuje veškeré náležitosti dle zákona o Ústavním soudu.

34. Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel před jejím podáním vyčerpал všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu). Ústavní stížnost byla podána včas osobou oprávněnou a splňuje také ostatní zákonné požadavky.

VI. Upuštění od ústního jednání

35. Ústavní soud neočekával od ústního jednání další objasnění věci, pročež od něj upustil dle ustanovení § 44 věty první zákona o Ústavním soudu.

VII. Vlastní přezkum

36. Ústavní soud shledal ústavní stížnost důvodnou, proto jí vyhověl z následujících důvodů.

VIIa. Obecná východiska

37. Stěžovatel prostřednictvím ústavní stížnosti brojí proti odůvodnění rozhodnutí obecných soudů, neboť způsob, jakým se tyto vypořádaly s námitkou týkající se porušení jeho práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě, považuje za nedostatečný a zároveň nesprávný a v konečném důsledku vedoucí k popření jeho práva na spravedlivý proces a práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě. Stěžovatel je přesvědčen, že obecné soudy byly povinny vypořádat jeho ústavněprávně relevantní argumentaci, kterou uplatňoval již během hlavního líčení před nalézacím soudem. Pokud by tak učinily, musely by dospět k závěru, že výpověď svědka R. nemůže představovat stěžejní důkaz o jeho vině, právě z důvodu nedostatečné ochrany dotčených základních práv.

38. Ústavní soud na tomto místě připomíná, že dle článku 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy má každý, kdo je obviněn z trestného činu, právo vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě. Článek 38 odst. 2 Listiny v tomto směru obecněji garantuje každému (účastníku řízení) základní právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům.

39. Jak právo obviněného vyslyšet svědky proti sobě, tak i v Listině obecněji formulované právo účastníka řízení vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, jsou

součástí širěji pojatého práva na spravedlivý proces, jenž je zakotveno v hlavě páté Listiny a článku 6 Úmluvy. Právo na spravedlivý proces je přitom právem procesní povahy a jeho podstatou není nic menšího, než zaručení spravedlivosti řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo. V trestních věcech je zaručení uplatnění všech aspektů tohoto práva o to silnější, protože v trestním řízení soudním se (vedle dalšího) posuzuje, zda skutek, který se stal, je trestným činem, kdo je jeho pachatelem a jaký spravedlivý trest či ochranné opatření mají být tomuto pachateli uloženy. Porušení některé ze složek práva na spravedlivý proces v trestních věcech proto může přivodit řadu dalších zásahů do jiných základních práv a svobod jednotlivce (osobní svoboda, ochrana vlastnictví).

40. Ústavní soud se ve své dosavadní rozhodovací praxi právem obviněného, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě zabýval v řadě svých rozhodnutí (za všechny srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. března 2003 sp. zn. II. ÚS 662/01, ze dne 18. června 2003 sp. zn. IV. ÚS 558/02, ze dne 17. prosince 2007 sp. zn. I. ÚS 375/06, či ze dne 23. února 2015 sp. zn. I. ÚS 2852/14). Jak je z označených rozhodnutí zřejmé, Ústavní soud při posuzování otázky, zda nedošlo k zásahu do uvedeného práva obviněného, vždy vychází z principů, formulovaných v tomto směru rozhodovací praxí Evropského soudu pro lidská práva [dále jen „ESLP“]. Z té se podává, že článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy zakotvuje právo obviněného na to, aby všechny důkazy v jeho neprospěch byly zásadně prováděny v jeho přítomnosti a při veřejném jednání při zohlednění protiargumentů obviněného (tedy tak, aby byla zajištěna kontradiktornost řízení).

41. Z těchto principů existují výjimky (v podmínkách České republiky je to např. právě § 211 odst. 2 tr. řádu), při jejich výkladu je však třeba postupovat *restriktivně* a umožnit co nejširší zachování práv obhajoby. Zpravidla tak obviněnému musí být poskytnuta dostatečná možnost, aby zpochybnil výpověď svědka a kladl mu otázky, buď v okamžiku, kdy svědek vypovídá, nebo v pozdější fázi řízení (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Al-Khawaja a Tahery v. Spojené království* ze dne 15. prosince 2011, č. stížností 26766/05 a 22228/06, pod bodem 118). Nutno doplnit, že z těchto principů vychází i rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. března 2015 sp. zn. 8 Tdo 235/2015, uveřejněné pod č. 16/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní, či ze dne 10. prosince 2014 sp. zn. 5 Tdo 1284/2014; srov. také aktuální usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. dubna 2017 sp. zn. 8 Tdo 428/2017).

42. Ke shora uvedeným závěrům se Ústavní soud přihlásil i ve svém nálezu ze dne 3. listopadu 2016 sp. zn. I. ÚS 1860/16, v němž se podrobně zabýval jednotlivými kritérii stanovenými judikaturou ESLP (rozsudky velkého senátu ve věcech *Al-Khawaja a Tahery v. Spojené království* a *Schatschaschwili v. Německo* ze dne 15. prosince 2015, č. stížnosti 9154/10) pro případy, kdy má být v řízení před soudem jako důkaz použita výpověď svědka, kterého obviněný nikdy neměl možnost vyslechnout. Ústavní soud připomenul, že při posouzení, zda připuštěním čtení svědecké výpovědi svědka, jíž nebyl přítomen obviněný nebo jeho obhájce, představuje zásah do práva obviněného vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě, je třeba postupovat ve třech navazujících krocích.

43. Tyto kroky lze zjednodušeně shrnout následovně. Nejprve je třeba posoudit, zda pro nepřítomnost svědka existoval dostatečný důvod (krok první). Poté je potřeba hodnotit, jakou váhu tento důkaz měl – zda šlo o jediný či rozhodující důkaz nebo o důkaz se značnou vahou (krok druhý). V neposlední řadě je třeba posoudit, zda v řízení existovaly dostatečné vyvažující faktory, včetně silných procesních záruk, které

kompenzovaly připuštění výpovědi nepřítomného svědka jako důkazu proti obviněnému (krok třetí). Nakonec je ve světle těchto tří kritérií třeba zvážit, zda lze řízení jako celek považovat za spravedlivé (podrobně viz důvody nálezu sp. zn. I. ÚS 1860/16).

44. Ústavní soud ve věci sp. zn. I. ÚS 1860/16 rovněž připomenul, že Česká republika byla již několikrát odsouzena za porušení práva obviněného vyslyšet svědky proti sobě dle článku 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy v případech, v nichž soudy jako důkaz proti obviněnému použily výpověď nepřítomného svědka, kterého obviněný nemohl vyslechnout (viz rozsudky ESLP ve věcech *Balšán v. Česká republika* ze dne 18. července 2006, č. stížnosti 1993/02, *Melich a Beck v. Česká republika* ze dne 24. července 2008, č. stížnosti 35450/04, *Breukhoven v. Česká republika* ze dne 21. července 2011, č. stížnosti 44438/06, či *Tseber v. Česká republika* ze dne 22. listopadu 2012 č. stížnosti 46203/08).

45. V neposlední řadě Ústavní soud poukazuje na požadavek řádného a ústavněprávně konformního odůvodnění rozhodnutí soudu. Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí formuloval požadavky na úplnost, srozumitelnost a přesvědčivost odůvodnění rozhodnutí obecných soudů způsobem umožňujícím jejich přezkoumatelnost. Povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit je jedním z principů, představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. V trestním řízení má soud povinnost učinit tak způsobem zakotveným v ustanoveních § 125 odst. 1 a § 134 odst. 2 trestního řádu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. března 1997 sp. zn. III. ÚS 271/96, ze dne 30. ledna 2001 sp. zn. II. ÚS 124/97, ze dne 23. listopadu 2000 sp. zn. III. ÚS 181/2000, ze dne 8. července 2003 sp. zn. IV. ÚS 564/02, či ze dne 20. února 2004 sp. zn. IV. ÚS 219/03). V rámci odůvodnění svých rozhodnutí jsou pak soudy povinny se adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem, vypořádat s argumentačními tvrzeními účastníky řízení uplatněnými, přičemž v opačném případě dochází k ústavněprávnímu deficitu obdobnému kategorii neústavnosti v podobě tzv. opomenutých důkazů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. září 2002 sp. zn. I. ÚS 113/02, ze dne 23. března 2003 sp. zn. III. ÚS 521/05, ze dne 12. července 2006 sp. zn. III. ÚS 151/06, ze dne 1. listopadu 2007 sp. zn. III. ÚS 677/07, ze dne 17. dubna 2008 sp. zn. I. ÚS 3184/07, ze dne 22. září 2009 sp. zn. III. ÚS 961/09, či ze dne 16. září 2014 sp. zn. II. ÚS 2086/14).

46. Ústavní soud rovněž konstatoval, že vzhledem k povaze záruk spravedlivého procesu obsažených v Listině, Ústavě a Úmluvě nelze u stanovených požadavků na přezkoumatelnost rozhodnutí obecných soudů činit zásadního rozdílu mezi rozhodnutími vydávanými v různých typech soudního řízení (ve smyslu dělení řízení o řádných a mimořádných opravných prostředcích) [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. července 2004 sp. zn. I. ÚS 639/03]. Odůvodnění se přirozeně, dle povahy věci, budou lišit mírou stručnosti a budou nutně odrážet i rozsah přezkumného rámce, který není v řízení o mimořádných opravných prostředcích tak široký, jak je tomu u prostředků řádných. Nelze však akceptovat takový postup, který by v důsledku zbavení se povinnosti odůvodnit rozhodnutí alespoň stručně, znamenal otevření cesty k potenciální libovůli v rozhodování, která není z hlediska ústavněprávního slučitelná s požadavky spravedlivého procesu.

47. Ve světle těchto obecných závěrů následně Ústavní soud přezkoumal napadená rozhodnutí obecných soudů.

VIIIb. Aplikace obecných zásad na projednávaný případ

48. V projednávané věci stěžovatel v průběhu celého trestního řízení namítal porušení svého práva na spravedlivý proces, resp. svého práva, jakožto obviněného v trestní věci, vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě. Zásah do tohoto práva stěžovatel spatřoval v postupu nalézacího soudu, který i přes námitky obhájce stěžovatele postupem dle § 211 odst. 1 písm. a) tr. řádu přečetl protokol o výpovědi zesnulého svědka R. a z tohoto důkazu dále při posuzování viny stěžovatele vycházel. Námitky proti tomuto postupu nalézacího soudu stěžovatel uplatňoval i následně v řízeních o odvolání a o dovolání.

49. Ústavní soud předesílá, že musí jako nedůvodná odmítnout ta tvrzení stěžovatele, podle nichž orgány činné v trestním řízení měly dostatek času na to, aby jeho námitkám týkajícím se procesní nepoužitelnosti protokolu výpovědi svědka R. předešly. Stejně tak je třeba odmítnout tvrzení, že nebyl-li výslech svědka R. možný v hlavním líčení, měl se uskutečnit v řízení přípravném.

50. Skutečnost, že výslech svědka R. nemohl být opakovaně proveden během hlavního líčení v trestní věci stěžovatele totiž nelze klást k tíži orgánům činným v trestním řízení, které při tomto výsledku postupovaly v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu (především § 158 odst. 9 a § 158a tr. řádu) a výslech svědka provedly jako tzv. neodkladný úkon již v rámci prověřování. Ústavní soud poté, co se seznámil s obsahem trestního spisu, má za to že, takový postup policejního orgánu byl zcela zjevně na místě, a tedy důvodný. V tomto ohledu lze namítnout pouze tolik, že z odůvodnění protokolu o výsledku svědka R. se nabízí i druhý možný výklad, totiž že tento byl proveden z důvodu předpokládaného § 158 odst. 9 větou třetí tr. řádu. Protože pro provedení výsledku svědka byly splněny podmínky předpokládané i tímto ustanovením (v daném případě by nemuselo jít současně o neodkladný a neopakovatelný úkon) a především proto, že nalézací soud svůj závěr o přípustnosti čtení protokolu o svědecké výpovědi opřel o zjištění, že daný svědek zemřel, není rozlišení důvodů provedení výsledku svědka ve fázi před zahájením trestního stíhání (z hlediska posouzení celé věci) rozhodné. Současně je třeba dodat, že samotné provedení důkazu již v rámci předsoudní fáze trestního řízení samo o sobě není v rozporu s požadavkem, aby všechny důkazy byly v zásadě prováděny za přítomnosti obviněného při veřejném jednání (srov. rozsudek pléna ESLP ve věci *Kostovski v. Nizozemsko* ze dne 20. listopadu 1989, č. stížnosti 11454/85, pod bodem 41). Rovněž použití výpovědí, získaných jako důkazy v průběhu přípravného řízení, není bez dalšího neslučitelné s článkem 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy (srov. KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 815-816).

51. Lze proto shrnout, že nemožnost výsledku svědka R. v hlavním líčení před nalézacím soudem byla důsledkem objektivní právní skutečnosti – úmrtí svědka – a z tohoto důvodu nalézací soud přistoupil k přečtení protokolu u výpovědi tohoto svědka. Protože se orgány činné v trestním řízení s úmrtím svědka R. seznámily (stejně jako stěžovatel a jeho obhájce) *ex post*, nelze přijmout požadavek stěžovatele, aby takovou skutečnost předpokládaly již v průběhu přípravného řízení a přizpůsobily jí své úkony. Právě pro tyto případy totiž ustanovení § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu připouští čtení protokolu o výpovědi svědka, který byl již dříve vyslechnut za podmínek a postupem stanovenými trestním řádem.

52. Na druhou stranu přečtení výpovědi svědka, který zemřel dříve, než měl obviněný možnost jej vyslechnout, dle § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu představuje

potenciální zásah do práva na spravedlivý proces, práva vyjádřit se k prováděným důkazům a práva vyslechnout nebo dát vyslechnout svědky proti sobě.

53. V takových případech je proto nezbytné, aby obecné soudy, jež mají daný důkaz provést a hodnotit, dbaly ve vztahu k takovému důkazu *zvýšené obezřetnosti*, právě pro nemožnost obviněného jej rozporovat a klást svědkovi otázky, ať již sám či prostřednictvím svého obhájce. Obecné soudy jsou povinny *pečlivě vážit*, zda (s ohledem na význam takového důkazu pro odsouzení stěžovatele) bylo *znevýhodnění obviněného* spočívající v nemožnosti klást takovému svědkovi otázky, určitým způsobem *vyváženo*. Jedině v případě, kdy po pečlivém zvážení obecný soud shledá, že znevýhodnění postavení obviněného bylo dostatečným způsobem vyváženo, lze dospět k závěru, že připuštěním čtení svědecké výpovědi svědka, jíž nebyl přítomen obviněný nebo jeho obhájce (resp. jejím následným hodnocením jako důkazu v neprospěch obviněného) nedošlo k zásahu do práva obviněného vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě.

54. Z hlediska posouzení důvodnosti námitky stěžovatele o tvrzeném zásahu do jeho práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě je proto v tomto konkrétním případě rozhodné, jakým způsobem k výpovědi svědka R. přistupovaly obecné soudy. Právě jim jsou totiž adresovány požadavky vyplývající ze shora uvedené judikatury ESLP ve věcech *Al-Khawaja a Tahery v. Spojené království a Schatschaschwili v. Německo*).

55. V posuzovaném případě je přitom zřejmé, že obecné soudy dospěly k závěru, že přečtení protokolu o svědecké výpovědi svědka R. a následné hodnocení obsahu takové svědecké výpovědi jako důkazu v neprospěch obviněného nepředstavovalo porušení dotčených základních práv stěžovatele.

56. Ústavní soud se proto zaměřil na ty části odůvodnění napadených rozhodnutí obecných soudů, věnující se právě uvedené námitce stěžovatele a jejímu posouzení. V tomto směru je však nucen konstatovat, že napadená rozhodnutí obecných soudů žádnou adekvátní argumentaci neobsahují.

57. Jak Ústavní soud uvedl již shora, rozhodnutí nalézacího soudu s námitkou stěžovatele spočívající v tvrzeném porušení práva plynoucího z článku 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy nijak nepracuje. Obdobně nalézací soud nereaguje ani na relevantní judikaturu Ústavního soudu uvedenou stěžovatelem, resp. jeho obhájcem, v průběhu hlavního líčení.

58. Obdobně soud odvolací, byť v narativní části svého rozhodnutí na straně 8 uvádí, že stěžovatel poukazuje v souvislosti s nemožností vyslechnout svědka R. na judikaturu Ústavního soudu a ESLP, k této námitce uvádí jen tolik, že výslech svědka R. „je procesně použitelný“. Stejně jako nalézací soud i soud odvolací poukazuje na příslušná ustanovení trestního řádu, podle nichž lze v hlavním líčení přistoupit k přečtení protokolu o výpovědi zemřelého svědka. Taková argumentace, byť formálně správná, však zcela přehlíží podstatu stěžovatelovy námitky, dle níž je potřeba zohlednit judikaturní závěry vztahující se právě k takové situaci, kdy samotná možnost přečtení protokolu o výpovědi ještě neznamená, že následné hodnocení takto provedeného důkazu v neprospěch stěžovatele není zásahem do práva stěžovatele vyslechnout nebo dát vyslechnout svědky proti sobě.

59. Pochybení soudů nižších stupňů nakonec nenapravit ani soud dovolací, ačkoliv stěžovatel i před ním uplatňoval obsahově shodné námitky. Ústavní soud ve své rozhodovací praxi pevně akcentuje závěr, podle něhož se „dovolací řízení nemůže

nacházet mimo ústavní rámec ochrany základních práv a pravidel spravedlivého procesu vymezeného Úmluvou a Listinou. Nejvyšší soud je tedy povinen v rámci dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení porušena základní práva dovolatele, včetně jeho práva na spravedlivý proces. Každá důvodná námitka porušení ústavních práv je podkladem pro zrušení napadeného rozhodnutí v řízení o dovolání. Nejvyšší soud je v této fázi řízení povinen při posuzování příslušného dovolacího důvodu toto pravidlo uplatňovat bezvýjimečně a nepřenášet tuto odpovědnost na Ústavní soud“ (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. března 2014 sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14, pod bodem 26).

60. Přestože dovolací soud identifikoval dílčí námitky stěžovatele, tyto nepřijal, a to aniž by se jimi podrobněji sám zabýval. Dovolací soud tak stran námitky stěžovatele, že „výpověď svědka R. (...) byla učiněna za neúčasti obviněného a jeho obhájce“ toliko konstatoval, že jde o námitku procesní, již stěžovatel uplatnil již v přechodných fázích trestního řízení, přičemž obecné soudy se s touto dostatečně vypořádaly. Jak však Ústavní soud zjistil, soudy nižších stupňů tuto námitku – podpořenou odkazy na příslušná rozhodnutí Ústavního soudu a ESLP – neakceptovaly. Toliko odkázaly na ustanovení § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu, aniž by se jakkoliv vypořádaly s tvrzením stěžovatele o porušení článku 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy a požadavky, jež na důkaz spočívající v přečtení výpovědi svědka, jemuž obviněný nemohl vyslechnout nebo dát vyslechnout, klade judikatura zmíněných soudů.

61. Stejně tak dovolací soud nijak blíže neobjasnil, z jakého důvodu dospěl k závěru, že v předchozím řízení nebylo zasaženo do práva stěžovatele na spravedlivý proces (srov. stranu 16 jeho rozhodnutí).

62. Dle Ústavního soudu se obecné soudy měly podrobně zabývat námitkou stěžovatele směřující k rozporu postupu nalézacího soudu s rozhodovací praxí Ústavního soudu a ESLP, což však nečinily. Na projednávanou věc totiž přímo dopadají závěry formulované ve věcech *Al-Khawaja a Tahery v. Spojené království* a *Schatschaschwili v. Německo*. Případné pochybení soudu nižšího pak byla povinná napravit odvolací či dovolací instance.

63. Jednotlivé soudy tak měly jednak posoudit, zda pro nepřítomnost svědka R. při hlavním líčení existoval dostatečný důvod. Dále bylo třeba zkoumat, jakou váhu jeho svědecká výpověď měla, tj. zda šlo o důkaz výlučný – jak tvrdí stěžovatel – či důkaz rozhodující nebo mající značnou váhu. Jinými slovy bylo zapotřebí ve světle případných dalších důkazů hodnotit, do jaké míry se závěr o vině stěžovatele zakládal na výpovědi svědka R. K tomu je třeba říci, že Ústavnímu soudu zásadně nepřísluší hodnocení důkazů, jež je čistě doménou obecných soudů (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 20. června 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94). Konečně měly obecné soudy v návaznosti na odpověď na předchozí otázku posoudit, zda v trestním řízení vedeném proti stěžovateli existovaly dostatečné *vyvažující faktory*, včetně silných procesních záruk, které by kompenzovaly připuštění výpovědi svědka R. jako důkazu proti obviněnému. Nakonec, ve světle dosavadních hodnocení bylo nezbytné zvážit, zda lze dané řízení jako celek považovat za spravedlivé.

64. Z dosavadních závěrů obecných soudů Ústavní soud zjistil, že pro nepřítomnost svědka R. u hlavního líčení jednoznačně existoval dostatečný důvod (srov. rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Al-Khawaja a Tahery v. Spojené království* pod bodem 121). Co se týče váhy, kterou obecné soudy přiznaly výpovědi svědka R., konstatoval nalézací soud na straně 21 svého rozhodnutí, že tato představovala „významný důkaz, do něhož zapadají důkazy ve věci provedené (...)“ [viz rozhodnutí ve

věci *Al-Khawaja a Tahery v. Spojené království* pod bodem 131]. K posouzení posledních dvou kritérií, tedy 1) zhodnocení existence dostatečných procesních záruk s ohledem na váhu, kterou nalézací soud výpovědi svědka R. kladl a 2) k posouzení, zda řízení bylo v dané věci možné považovat (nejen vzhledem k předchozím závěrům) jako celek za spravedlivé, nelze z napadených rozhodnutí seznat ničeho. Přitom právě posouzení, zda v dané věci existovaly dostatečně silné procesní záruky s ohledem na skutečnost, že stěžovatel (ani jeho obhájce) neměli nikdy v průběhu řízení možnost svědka R. vyslechnout, považuje Ústavní soud za rozhodné. Teprve od výsledku předchozích tří závěrů se může odvíjet odpověď na otázku, zda lze dané trestní řízení považovat jako celek za spravedlivé.

65. Protože obecné soudy v rámci odůvodnění svých rozhodnutí nepřistoupily k posouzení důvodných námitek stěžovatele s ohledem na možný zásah do jeho práva vyslechnout nebo dát vyslechnout svědky proti sobě, nedostály povinnosti, již na ně klade článek 4 Ústavy, totiž poskytovat ochranu základním právům a svobodám.

66. Zbývá dodat, že ačkoliv Ústavní soud napadená rozhodnutí zrušil pouze ve vztahu ke stěžovateli, bude nyní na Obvodním soudu pro Prahu 1, aby v novém řízení, v němž bude postupovat mimo jiné podle § 314h a násl. trestního řádu, posoudil, zda lze s ohledem na provedené dokazování a zjištěný skutkový stav vztáhnout důvody kasace rozhodnutí případně i na obviněné D. P. a V. E. Jinak řečeno, zrušení napadených rozhodnutí v rozsahu týkajícím se toliko stěžovatele nebrání, aby obecný soud v novém řízení eventuálně aplikoval institut *beneficia cohaesionis* podle § 261 trestního řádu ve vztahu k dalším spoluobviněným, pokud takový postup shledá nezbytným [obdobně např. viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. března 2005 sp. zn. III. ÚS 501/04, ze dne 20. září 2009 sp. zn. I. ÚS 553/05, či ze dne 23. října 2014 sp. zn. I. ÚS 1677/13).

VIII. Závěr

67. Ústavní soud shrnuje, že Obvodní soud pro Prahu 1, Městský soud v Praze a Nejvyšší soud tím, že se adekvátně nezabývaly námitkami stěžovatele spočívajícími v tvrzení o porušení jeho práva na spravedlivý proces, resp. práva vyjádřit se k prováděným důkazům a práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě, zasáhly do těchto práv stěžovatele, garantovaných článkem 36 odst. 1 a článkem 38 odst. 2 Listiny a článkem 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy.

68. Protože Ústavní soud shledal porušení dotčených základních práv a návrh stěžovatele jako důvodný, nezabýval se již pro nadbytečnost dalšími námitkami.

69. Ústavní soud podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 11. prosince 2014 č. j. 44 T 17/2013-2001, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 18. května 2015 č. j. 44 T 17/2013-2090, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. srpna 2015 č. j. 9 To 200/2015-2117 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. května 2016 č. j. 7 Tdo 353/2016-106 zrušil.

70. Věc stěžovatele se tak vrací do stadia řízení, které bezprostředně předcházelo vydání zrušených rozhodnutí, jímž je hlavní líčení před nalézacím soudem.

71. Zrušením napadených rozhodnutí však Ústavní soud nijak nepředjímá výsledek soudního řízení v trestní věci stěžovatele, ani nijak nehodnotí dosud provedené důkazy v této věci (to mu ostatně nepřísluší).

72. Na závěr proto Ústavní soud toliko připomíná, z hlediska posouzení zásahu do práv stěžovatele stěžejní závěr: Nalézací soud bude v rámci hodnocení důkazu – výpovědi svědka R. – povinen adekvátně vypořádat námitky obhajoby stran případného porušení práva stěžovatele vyslechnout nebo dát vyslechnout svědky proti sobě. V tomto ohledu bude rozhodná váha, jakou danému důkazu nalézací soud na základě svého volného hodnocení přizná. Právě ta bude totiž stěžejní z hlediska následného posouzení, zda v trestním řízení proti stěžovateli existovaly dostatečné vyvažující faktory, včetně silných procesních záruk, které kompenzovaly připuštění výpovědi svědka R. jako důkazu proti stěžovateli. Přitom nalézací soud vyjde z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1860/16. Teprve poté nalézací soud zhodnotí, zda řízení v trestní věci stěžovatele bylo možné, s ohledem na váhu, kterou přiznal výpovědi svědka R. a sílu vyvažujících procesních záruk, považovat jako celek za spravedlivé, a zda připuštění čtení výpovědi svědka R. (resp. její následné hodnocení jako důkazu v neprospěch stěžovatele), představuje zásah do práva obviněného vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě či nikoliv.

P o u č e n í: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 7. listopadu 2017

Vladimír Sládeček
předseda senátu Ústavního soudu